

РЕШЕНИЕ

№ 3935

гр. София, 16.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 16.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **629** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК, вр. с чл. 26 и сл. ЗГВРСНР.

Образувано е по жалба на Е. Г. Д., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], партер, чрез адв. И. И. срещу Разпореждане № 4506-40-403 от 03.01.2020 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", с което на основание чл. 26, ал. 3 във връзка с чл. 25 от ЗГВРСНР е отказано изплащане на гарантирано вземане.

С жалбата се иска съдът да отмени обжалваното разпореждане като издаденото при съществено противоречие с материалния закон и при нарушаване на производствените правила.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ при НОИ, редовно призован, се представлява от юрк. А., която оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III отделение, 70 състав след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

От материалите по приложената административна преписка е видно, че със заявление

- декларация за отпускане на гарантирано вземане вх. № 4502 - 21 - 944 от 14.06.2017 г. по описа на ТП на НОИ - С., жалбоподателят е поискал да му бъде отпуснато гарантирано вземане по ЗГВРСНР. В заявлението е посочено, че е работил в [фирма] в периода от 1978 г. до 2011 г., като е заемал длъжността „Електромонтьор“. В заявлението е посочено, че трудовото правоотношение е било прекратено през 2011 г., поради пенсиониране.

Към заявлението са представени и следните писмени документи: извлечение от ведомостите за заплата за неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения на основание чл. 128, т. 3 от КТ издадено от [фирма], от което се установява, че жалбоподателят има вземане в размер на общо 11 582.07 лева, представляващо неизплатени трудови възнаграждения за м. 03 и м. 06.2009 г.; молба от 25.02.2011 г. от жалбоподателя, адресирана до СГС, ТО, с искане да бъде вписан в списъка на предяваните вземания към [фирма]; заповед от 06.03.2009 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателя.

На базата на събраните писмени документи в хода на административното производство директорът на фонд "ГВРС" е издал разпореждане № № 4506-40-403 от 03.01.2020 г., с което е отказал изплащането на гарантирано вземане, тъй като е установено, че [фирма] е в открито производство по несъстоятелност, вписано в Търговския регистър на 11.01.2011 г., а депозираното искане на оспорвания е подадено на 12.12.2019 г., чрез лицензиран пощенски оператор и същото е подадено извън определения преклузивен срок.

По делото е представена и заповед № 1016-40-723 от 16.06.2016 г. относно компетентността на издателя на акта.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебен контрол акт, от лице с надлежна легитимация, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗГВРСНР. Същата отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, поради което е процесуално допустима.

По същество на спора:

Разгледане по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съдът намира, че обжалваното разпореждане е валиден административен акт, издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 26, ал. 1 и, ал. 3 от ЗГВРСНР, гарантираното вземане се изплаща на правоимащия работник или служител въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда, а когато не са налице условията по този закон, директорът на фонда отказва изплащането на гарантираното вземане с разпореждане. Във втората хипотеза разпореждането се изпраща в тридневен срок на работника или служителя. В настоящия случай, оспореното разпореждане е издадено от директора на Фонд "Гарантиране вземанията на работниците и служителите" към Националния осигурителен институт - [населено

място], т.е. от компетентен орган, в кръга на вменените му правомощия.

По отношение на формата, съдът намира, че Разпореждането е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа посочване на фактическите и правни основания за постановения отказ.

С оглед на изложеното, съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на обжалваното разпореждане.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби, съдът намира, че постановеният, на основание чл. 26, ал. 3 във вр. с чл. 25 от ЗГВРСНР отказ на административния орган да изплати гарантирано вземане, е в съответствие с материалния закон. Съображенията за това са следните:

Субекти на правото на гарантирани вземания по ЗГВРСНР са работници и служители във физически и юридически лица, които са работодатели по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда и спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност по реда на Търговския закон, или по реда на специални закони (еднолични търговци, търговски дружества, обединения на търговски дружества, учредени като търговци, кооперации, юридически лица с нестопанска цел, банки, застрахователи и др.).

След промяната в чл. 4 ЗГВРСНР в "Държавен вестник", бр. 102 от 22.12.2017 г., в сила от 22.12.2017 г., право на гарантирани вземания имат работниците и служителите, които са, или са били в трудови правоотношения с работодател, отговарящ на изискванията на закона, независимо от срока на трудовото правоотношение и от продължителността на работното време.

Началният момент, от който гарантираното вземане възниква и става изискуемо, е посочен в чл. 6 от ЗГВРСНР - това е датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за: откриване на производство по несъстоятелност; откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване на дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

В разглежданият случай е установено, че жалбоподателят е бил в трудово правоотношение с работодателя [фирма] в периода от 1978 г. до 2011 г., като е заемал длъжността „Електромонтьор“. Работодателят е обявен в несъстоятелност с Решение № 1141 от 27.12.2010 г. постановено по описа на Софийски градски съд, VI-11 състав, считано от 11.01.2011 г. Трудовото правоотношение на жалбоподателя с дружеството е прекратено на 06.03.2009 г. видно от представената заповед за прекратяване на трудово правоотношение.

До 22.12.2017 г. действа редакция на чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, според която право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време, и на които правоотношението: не е прекратено към датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6; е прекратено през последните три месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6.

Със § 7 на Закона за изменение и допълнение на кодекса на труда (в сила от 22.12.2017 г., Обн. ДВ. бр. 102 от 22 Декември 2017 г.) в Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя чл. 4,

ал. 1 се изменя така: "Право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време." Член 22 се изменя така: "Чл. 22. (1) Гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Член 23 се отменя, а в чл. 25 думата "двумесечен" се заменя с "тримесечен".

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР с подаване на заявление-декларация по образец до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в 30 - дневен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава. Пропускането на преклузивния срок за упражняване на субективното материално право на гарантирано вземане води до погасяването му. В настоящия случай оспорващата е пропуснала както двумесечния, така и тримесечния срок.

В новоприетия Закон за пазарите на финансови инструменти /ЗПФИ/ (в сила от 16.02.2018 г., Обн. ДВ. бр. 15 от 16 Февруари 2018 г.) § 41, ал. 1 от ПЗР въвежда правилото, че на работници и служители, които са били в трудово правоотношение с работодател по чл. 2 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя и правоотношението им е било прекратено в срок по-дълъг от три месеца преди датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 6 от същия закон, се гарантират при условията и до размера на чл. 22 от същия закон само вземанията, които са начислени, но неизплатени за периоди след 31 януари 2015 г.

Според, ал. 2 Гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление - декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от влизането в сила на този закон.

Съгласно, ал. 3 на § 41 Гарантирани вземания по, ал. 1, (т.е. при действие на ограничението на, ал. 1) се отпускат и ако заявлението-декларация е подадено в периода от 22 декември 2017 г. до влизането в сила на този закон.

В настоящия случай заявлението е подадено на 13.12.2019 г. и не попада в обхвата на § 41.

След като подаденото заявление-декларация за отпускане на гарантирано вземане от Е. Д. е на 13.12.2019 г. - повече от два месеца от 11.01.2011 г., не е спазен срока по чл. 25 от ЗГВРСНР. Следователно, съдът намира за правилен извода на административния орган, че не е налице нито една от хипотезите на чл. 6 от ЗГВРСНР, поради което няма основание за изплащане на гарантирани вземания по реда на специалния закон ЗГВРСНР. Ето защо, обжалваният административен акт е постановен при спазване на материалния закон.

С определение от 31.05.2017 г., тричленен състав на Върховния административен съд е отправил до Съда на Европейския съюз преюдициално запитване по реда на чл. 267, § 3, във връзка с § 1, б. "а" и б. "б." от ДФЕС по въпроси, свързани със сроковете по чл. 4, ал. 1 и чл. 25 от ЗГВРС и тяхната съвместимост с Правото на Европейския съюз, като производството по настоящото касационно дело е спряно до произнасянето на

Съда на Европейския съюз, на основание чл. 631, ал. 1 ГПК. В тази връзка е постановено решение на Съда от 25.07.2018 г. по преюдициално дело № C-338/2017 г. В това решение е прието, че преюдициалното запитване се отнася до тълкуване на чл. 151 и 153 ДФЕС, на чл. 20 от Х. на основните права на Европейския съюз, чл. 3, 4, 11 и 12 от Директива 2008/94/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22.10.2008 г. относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател. С решението си Съдът на Европейския съюз е постановил, че Директивата трябва да се тълкува в смисъл, че тя допуска национална правна уредба като член 4, ал. 1 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, който не гарантира вземания от трудови правоотношения на работници и служители, чиито трудови правоотношения са прекратени повече от три месеца преди вписването в търговския регистър на решението за откриване на производство по несъстоятелност на работодателя им. Съдът е приел също така, че предвид отговора, даден на първия въпрос, не е необходимо да се отговаря на втория, третия и четвъртия въпрос. Така постановеното решение на Съда на Европейския съюз не дава основание да се правят различни фактически и правни изводи относно законосъобразността на процесния административен акт.

С оглед на задължителната служебна проверка на всички отменителни основания по чл. 146 от АПК, съдът констатира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на процесуалните и материално-правни разпоредби и целта на закона. По така изложените съображения жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06 г. /.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Г. Д., ЕГН: [ЕГН] срещу Разпореждане № 4506-40-403 от 03.01.2020 г. на Директора на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите.

ОСЪЖДА Е. Г. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Националния осигурителен институт разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: